

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1094 26 tháng 6 năm 2016

Thơ ngỏ

Hôn Nhiên

*Hôn nhiên tu tiến cùng giao cảm
Thức giác bình tâm tự phải làm
Phát triển chính mình hôn vía tiến
Qui y Phật Pháp tự tham thiền*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám 1991

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Vui và hạnh phúc do đâu mà có?
- 2) Ở đời này được tiền được bạc và được địa vị mới là vui, tại sao Bé diễn tả khác hẳn nhu cầu của thế sự?
- 3) Tại sao thích làm Bé Tám hơn là thích làm Thầy?
- 4) Tại sao càng ngày càng bàn bạc với Bé Tám lại càng vui?
- 5) Bé Tám có thể giải quyết được chuyện gia đình không?
- 6) Tại sao có gia đình vui lại có gia đình buồn và nghi hoặc lẫn nhau?
- 7) Đi tới giai đoạn này thì phải làm sao?

<p>10-08-91 <i>Hỏi: Vui và hạnh phúc do đâu mà có?</i></p> <p>TL: Thừa vui và hạnh phúc là do sự quân bình thể hiện trong tâm thức của hành giả, qua những cơn khảo đảo thanh lọc, tùy theo khả năng từ quang của hành giả mà cảm thức điều này, cho nên làm người lúc nào cũng có cơ hội phát triển tùy theo duyên nghiệp mà an bài, người tu thiền càng thanh tịnh thì càng vui là vậy.</p>	<p><i>Hỏi: Ở đời này được tiền được bạc và được địa vị mới là vui, tại sao Bé diễn tả khác hẳn nhu cầu của thế sự?</i></p> <p>TL: Thừa thế sự do đâu mà có, có phải do khả năng sẵn có của loài người đóng góp, nhiên hậu mới hình thành luật lệ sống chung hoà bình, khả năng của loài người có trước khi đặt ra luật lệ hay là sau khi đặt ra luật lệ rồi mới có khả năng? Người đời thì luôn luôn nhìn thấy sau khi có luật lệ thì mới có khả năng kết hợp trong trật tự được, nhưng người đạo tu thiền thì càng ngày càng thấy rõ khả năng thanh tịnh và tinh vi đã sẵn có trong lúc chào đời, cho nên người tu thiền rất kính trọng khả năng thanh tịnh của loài người.</p>
<p><i>Hỏi: Tại sao thích làm Bé Tám hơn là thích làm Thầy?</i></p> <p>TL: Thừa Bé là cuộc sống của tâm linh, biết được mình là đứa bé dễ thương của mọi người, thì tinh thần phục vụ không bao giờ trì trệ và tự ái nữa, được thanh nhẹ làm Bé đúng hơn là làm Thầy hay là Sư Phụ. Hai chữ Thầy và Sư Phụ do thế gian đề ra chứ kỳ thật, là thức hòa đồng giải quyết hết.</p>	<p><i>Hỏi: Tại sao càng ngày càng bàn bạc với Bé Tám lại càng vui?</i></p> <p>TL: Thừa lúc bàn bạc với Bé Tám tự cảm thấy không có sự ngăn cách nữa cho nên hành giả cảm thấy vui và thương là vậy.</p>
<p>12-08-91 <i>Hỏi: Bé Tám có thể giải quyết được chuyện gia đình không?</i></p> <p>TL: Thừa gia đình là gì? Có phải gia đình là do khối óc đề ra không? Muốn có người hợp tác với mình cho nên gọi nó là gia đình, nguyên ý tình thương của nó là một, ôm lấy tình cảm chung sống hòa bình không còn nghi ngờ lẫn nhau nhưng đồng trong trật tự, tin cậy và giao phó trách nhiệm cho nhau, mỗi người phụ trách một việc, từ trong thâm tâm đề ra. □</p>	<p><i>Hỏi: Tại sao có gia đình vui lại có gia đình buồn và nghi hoặc lẫn nhau?</i></p> <p>TL: Thừa lúc ban đầu tạo lập gia đình thì nam nữ đều vui, vì nguyên ý thiêng liêng sống động, mọi dự trù đều tốt đẹp, chồng nói vợ nghe vợ nói chồng nghe rất thích thú, lúc nào tâm hồn cũng được sưởi ấm bởi tình người cao đẹp, nhưng sống lâu lại tranh chấp, ghen ghét và nghi kỵ, quên đi giá trị của lúc ban đầu, do đó là tình người cao quý càng ngày càng mất dần, tự tạo cho mình xấu mà không hay. Rồi từ đó cứ biện hộ cho mình là phải, bất chấp sự hỗ trợ ở bên ngoài, cho nên nội khoa tâm lý thay đổi, sanh ra tâm bệnh là vậy. Như chồng vợ ghen nhau, cãi cọ đi đến đổ vỡ, không khác gì đóa hoa tươi đẹp kia đang bị lụn tàn và biến qua dạng khác, không còn sự chung sống hòa bình nữa, nhìn nhau là bực tức giận hờn, chỉ có biết trách móc thay vì âu yếm.</p>

Hỏi: Đi tới giai đoạn này thì phải làm sao?

TL: Thừa phải tự mình kiểm điểm lại cuộc sống tình tứ cao đẹp ở lúc khởi đầu, rồi mới phê phán được hành động hiện tại, tự lui về trật tự thanh cao, lúc ấy giá trị gia đình mới khôi phục được, biết được mình sai, thì phước đức sẽ tràn ngập lại như xưa.

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Ánh Sáng

*Ta là ánh sáng tại trần
Không lo tu luyện chuyên cần khai tâm
Tự mình tạo thế tự làm
Giữ phần mê chấp lại tầm đấu tranh
Tự mình từ bỏ ý thanh
Tranh nhau động loạn sử sanh đủ điều
Mất làm tai động lười yêu
Xét ra mới thấy lý siêu hơn người
Miệng thời ướm nở nụ cười
Chê khen ngoại cảnh người người loạn tâm
Chẳng còn ý thức nguyên âm
Trời ban ánh sáng diệu thâm định hồn
Vô sanh vô diệt sanh tồn
Nhu lai bản chất qui hồn hóa sanh
Tự tan tan tự thực hành
Đó đây là một cơ tranh của Trời
Giải mê phá chấp hợp thời
Sanh tồn bất diệt mở lời nhủ khuyên
Nguyên căn sống động giác huyền
Nhu lai thực chất sống yên đời đời
Trí tâm học hỏi nơi nơi
Mô ni ngọc quý thành thời dung hòa
Ta là ánh sáng phân qua
Giải thông đời đạo chan hòa tình thương*

***Kính bái,
Lương Sĩ Hằng***

Khóa Tịnh Khẩu Tại Big Bear (3 tháng 5 năm 1993)

Cuốn 1

Bạn đạo: Dạ, con thưa Thầy, bây giờ tâm linh con lúc nào cũng hướng về Thầy, với Trời Phật. Mà xác con vẫn còn bệnh, mà con cũng quyết, bây giờ dầu cho chết con cũng bỏ xác, con cũng không bao giờ lùi bước nữa. Ngày xưa con cũng chưa được gặp Thầy, con cũng cầu nguyện, thì tình cờ con cũng ngạc nhiên, con không biết làm sao, thì con được gặp Thầy. Bây giờ con chỉ nghĩ Thầy là cha con thôi chứ con không nghĩ ngoài là ai nữa hết. Thì con nhờ Thầy giải đáp cho con những điều ngày xưa con làm những điều tội lỗi, thì con chỉ coi bói, con cũng không biết nữa, thì khi con đã ra làm trong nghề, con đã, trên gần hai mấy năm, mà cái sự con làm thì con coi con vẫn bố thí cho người ta chứ không phải là riêng cho bản thân con, và tất cả anh em, cha mẹ và các bạn bè. Con cũng không có làm điều gì để ác, mà nghiệp trước con không biết gieo, ngày nay con chấp nhận trả.

Đức Thầy: Cho nên, kiếp trước con có làm nhiều chuyện không phải lắm rồi, bây giờ con phải chịu. Mà con hiểu được cái này, bây giờ con tu, dốc lòng lo tu đi; cái bệnh hoạn là cái chuyện hồi trước mà nó gieo tới bây giờ. Thì bây giờ từ từ con lo thiền, con có dịp may mắn hơn, sửa trị cơ tạng càng ngày càng tốt, không có sợ một cái gì, cứ lo nhịn nhục mà lấy tâm từ bi. Không có nên phàn nàn chồng con nữa. Họ nói gì nói. Họ chửi mình cũng vừa, họ đánh mình cũng vừa. Mình thọ tội để mình tiến hóa chứ không phải thọ tội để ở lý Địa Ngục đâu. Phải có lập trường như vậy mới được.

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy, khi con mà càng tu nhiều thì càng khảo đảo nhiều thì con vẫn chấp nhận. Khi mà bài học Thầy đưa đến con chấp nhận trả. Mà khi con trả một bài thứ nhất thì nó đã thuộc, qua bài thứ nhì thì con cảm thấy rằng, con có trả lời lại, thì con nghĩ rằng bài học đó con không trả, con thuộc, thì nên con tự hỏi con tại sao phẫn hồn mà để trả lời người ta chi vậy? mà phải nhịn nhục. Thì lần lúc con cũng có giận hờn, thì

từ giờ con đã biết Thầy tới giờ con cũng nhịn nhục rất nhiều, vượt qua tất cả những gì con đành cam chịu, bởi vì khi con muốn hướng về với Thượng Đế thì con chấp nhận con phải trả chứ con không từ chối. Bởi vì ngày trước biết đâu con làm những tội lỗi, ngày nay con chấp nhận trả hết, dầu cho thân xác con tan nát, con chỉ chờ ngày vinh quang của Thượng Đế đã ban đến cho con thôi.

Đức Thầy: Con thấy luật đạo luân hồi từ Địa Ngục mà đi lên con người là bị chết biết bao nhiêu lần, từ con thú bị chết bao nhiêu lần mới lên được con người; rồi từ con người phải khổ hạnh, rồi phải chết trong lòng mình nhiều chuyện đời, tình, tiền, duyên nghiệp, chết hết đi rồi mình mới có cơ hội tiến tới ánh sáng của từ bi. Cho nên đường lối của Vô Vi luôn luôn nó đưa tới chỗ nghịch cảnh để mình thức tâm, mình phải cảm ơn, nhận lấy và đi. Bởi vì đường mình đi và nguyện mình đã phát, mình phải đi cho trót; đừng có đại đột mà trở lại con đường ma quỷ, vô ích, tự phá hoại tâm thân ở tương lai chứ không có ích gì hết.

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy, khi con bước đường đạo thì ngoài đời cứ nhìn con nói là “Con quý”, con cũng chấp nhận. Con, khi xuống tóc thì người ta chửi con rất nhiều! Con biết rằng bài học con trả mà không biết bao giờ cho hết. Khi con chào đời, khi con biết, từ hồi nhỏ, lớn, giờ con rất đau khổ nhiều: từng đi ở đợ, từng đi bằng đau khổ rất nhiều! Con rất thương người mà tại sao nhiều khi người ta không thương con?

Đức Thầy: Cho nên người tu, lịch sử của Việt Nam có, Quan Âm Thị Kính có làm cái gì đâu nhưng mà bị oan, con thấy không? Thì con mới có một hai chuyện mà con còn nói là con bị oan thì con chưa có chấp nhận cái oan. Con thấy cái đó là cái vui, con thấy là thầy con thật, giúp con tiến. Khi mà cái chuyện oan ức này kia họ chửi trên đầu mình cũng như thầy mình đánh roi, mà mình nhịn nhục thì thầy thương, không có sao hết. Dễ lắm, không có khó! Nhịn nhục đi, không có than

ván nữa. Từ rày về sau không than ván nữa, nhin nhục lo tu thiền, không biết gì hết. Tôi học ngu, tôi không học khôn. Tôi học ngu đời, may ra có cơ hội ngoan đạo. Mà tôi luôn luôn tâm tôi sống về đạo, cái gì cũng đạo hết. Cái áo con đang bận cũng đạo ở trong đó. Từ đâu mà đến cái áo đó? Lần lần tu thiền con hiểu hết, rồi con mới hiểu cơ tạng con vì đâu mà hình thành, lần lần con hiểu hết, con mới bằng lòng; càng bằng lòng trả nghiệp thì tâm từ bi con càng phát triển. Lúc đó gia đình con không phải mấy người đâu, đông lắm! Rồi phát triển nhiều hơn, đó kêu bằng vinh quang là vậy.

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy, con lúc trước đó, con nằm mơ con chưa có thấy Thầy mà sao con tự nhiên con lên tới trên trời con thấy Thượng Đế, mà con khóc, quỳ chân Thượng Đế, con nói: “Bây giờ con về với Thượng Đế”. Thượng Đế nói: “Không, con mắc nợ, con phải trả dưới trần thế”, thì từ ngày con biết đời giờ con đi đâu đứng rất nhiều, gian nan khổ sở chứ chưa bao giờ con hưởng được vinh quang gì hết.

Đức Thầy: Cho nên cái chữ khổ, lật ngược của chữ khổ là sướng. Con học khổ đi, ngâm trong khổ rồi phát triển, không có sao hết! Biết tu, nhớ đạo tu thì không có khổ đâu. Tại con còn chút tâm đời con thấy là khổ. Khổ, cái gì đâu mà khổ? Không nhờ cái khổ làm sao con tới gặp Thầy được. Rồi từ đây con còn cái khổ nữa con mới gặp Chư Phật ở bên trên. Chấp nhận đi, không có sao hết, đương nhiên nó phải vậy. Luật lệ của Càn Khôn Vũ Trụ đều có, luật lệ của Phật pháp cũng có, luật Nhân Quả .

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy, con cảm ơn Thầy!

Đức Thầy: Ừ.

Bạn đạo: Con chấp nhận những lời Thầy đã nói, dù cho hoàn cảnh nào con vẫn vượt qua hết, khi con chờ ngày vinh quang thôi.

Đức Thầy: Chỉ hành cho đúng là đạt à.

Bạn đạo: Với con thưa Thầy, những điều mà con đã tu, thiền, hít thở, Pháp Luân Thường Chuyển, nhiều khi con có sai lầm gì, Thầy, xin Thầy để chỉ dẫn cho con trong giờ phút ngày nay. Cảm ơn Thầy.

Bạn đạo: Dạ, con thưa Thầy, hôm nay con thưa Thầy và các bạn đạo. Con không biết... tại sao trong lòng con, con uất ức những điều gì mà con thấy Thầy con cứ rung rung nước mắt hoài nhưng mà con tìm không ra. Như bữa con có xin Thầy là con về quê thì Thầy nói: “đừng về”. Mà con suy nghĩ lại thì tại con còn nghèo khổ, không có gạo ăn, không có cơm ăn, thành ra Thầy không cho con đi một lần đâu, mà con đã ao ước nhưt lòng đi, Thầy cho con đi mà con cũng nghĩ lại không có biết đúng hay là sai, cho nên đến khi con nhìn Thầy, con cứ tủi hoài, con khóc hoài, con...

Đức Thầy: Con thấy con được nhẹ một phần, cứu sống, được nhẹ một phần. Con về cái cảnh đau khổ bên đó con không có thể cầm lệ được, cho nên nó làm cho cái điển con nó bị xuống, thành ra Thầy không muốn con đi là lý do đó. Muốn con có tiền con làm phước để cho cái điển từ bi nó phát triển thôi, ở đây được rồi; nhưng mà con nặng nề muốn đi thì Thầy không có cản. ...